

Sygn. akt VIII C 53/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko D. D. (1)

o zapłatę 10.906,45 zł

1. zasądza od pozwanego D. D. (1) na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 10.906,45 zł (dziesięć tysięcy dziewięćset sześć złotych czterdzieści pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie wyższej niż odsetki maksymalne za opóźnienie od kwoty 9.061,04 zł (dziewięć tysięcy sześćdziesiąt jeden złotych cztery grosze) od dnia 13 lutego 2020 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego D. D. (1) na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 4.367 (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienia od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 53/21

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wystąpił z powództwem przeciwko D. D. (2) domagając się zasądzenia od niego kwoty 10.906,45 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 9.061,04 zł od dnia 13 lutego 2020 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany w dniu 4 stycznia 2016 roku zawarł umowę kredytu. Pozwany nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania i w związku z brakiem spłat, powód wezwał pozwanego do zapłaty a następnie wypowiedział umowę kredytu, co spowodowało, że roszczenie o zwrot kredytu pozostającego do spłaty stało się natychmiast wymagalne.

Na dochodzoną pozwem kwotę składają się następujące kwoty: 9.061,04 zł tytułem należności głównej, 459,45 zł tytułem odsetek umownych, 151,53 zł tytułem opłat prowizji i innych należności oraz kwot 1.234,43 zł tytułem odsetek za opóźnienie skapitalizowanych na dzień poprzedzający wniesienie pozwu.

(pozew k. 3-8)

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2021 roku Sąd stwierdził, że z dniem 3 stycznia 2021 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wstąpił w miejsce dotychczasowego w miejsce dotychczasowego powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

(postanowienie k. 120)

W odpowiedzi na pozew, wniesionej w dniu 19 maja 2021 roku, pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że ze złożonej do akt umowy kredytu wynika, że udzielony pozwanemu kredyt w kwocie 15.000 zł został objęty gwarancją Banku (...) do kwoty 9.000 zł, która miał trwać do dnia 4 kwietnia 2018 roku. Nadto pełnomocnik pozwanego wskazał, że w umowie zastrzeżono Pakiet płynnościowy, stanowiący zabezpieczenie umowy o kredyt, za który pozwany miał zapłacić 184,50 zł miesięcznie.

Pozwany wskazał, że powód nie wykazał istnienia zadłużenia na dzień skierowania do pozwanego wezwania do zapłaty oraz, że brak było zadłużenia na dzień wypowiedzenia umowy. Pełnomocnik pozwanego wskazał, że z tytułu pakietu pozwanemu miano potrącać miesięcznie kwotę po 184,50 zł. Kwota ta jest znaczna i stanowi 60% kwoty raty kredytu określonej w umowie na 308,15 zł. Pozwany podkreślił że nie zawierał dodatkowej umowy o pakiet płynnościowy ani nie realizowano wobec niego żadnych dodatkowych usług z tego tytułu, tymczasem kwoty od niego pobierane wynosiły znacznie więcej niż po 308,15 zł miesięcznie z tytułu samej raty kapitałowo-odsetkowej kredytu. Wskazał, że nadmierne obciążenie pozwanego, wynikające w znacznej mierze z pozaodsetkowych kosztów kredytu, doprowadziło do wypowiedzenia umowy, przy czym ewentualne zadłużenie pozwanego, o ile w ogóle istniało, nie mogło wynosić kwoty wskazanej w wypowiedzeniu, tj. 1.404,27 zł, bowiem pozwanemu pobrano kwoty nienależnie znacznie wyższe niż ujawnione przez powoda.

Pełnomocnik pozwanego wskazał, że wezwanie do zapłaty i dokonane wypowiedzenie są nieważne wobec braku zadłużenia. Skoro bowiem na dzień ostatecznego wezwania do zapłaty przed wypowiedzeniem nie istniało określone w nim zadłużenie to wezwanie było nieważne wobec braku podstaw do jego złożenia, co analogicznie odnosi się do wypowiedzenia.

(odpowiedź na pozew k. 128-129)

W piśmie procesowym z dnia 22 października 2021 roku pełnomocnik pozwanego wskazał, że zgodnie z § 10 umowy (...) Bank S.A. umocowany był do dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na wszystkich rachunkach pozwanego, jakie posiada on w (...) Banku S.A., tytułem spłaty kredytu. Wskazał, że od 3 kwietnia 2018 roku na rachunku bieżącym pozwanego o nr 16 (...) (...) zalegała kwota wpłaty dokonanej przez pozwanego w wysokości 44.000 zł. Bank dokonywał ze wskazanego konta bieżących potrąceń zarówno rat kredytu jak i opłat i prowizji. Zaś w chwili wypowiedzenia umowy tj. 5 września 2018 roku na rachunku bieżącym pozwanego 16 (...) (...) nadal zalegała kwota ponad 43.000 zł wobec powyższego bank miał możliwość dalszego zaspokajania bieżących rat kredytu. Pełnomocnik powoda ponownie podniósł zarzut niezasadności pobierania od niego opłaty abonamentowej za pakiet płynnościowy w wysokości 184, 50 zł miesięcznie, podnosząc, iż powód nie złożył do akt umowy zawartej przez pozwanego z Idea M. z której wynikałoby prawo (...) S.A. do potrącania pozwanemu tejże kwoty z tytułu pakietu płynnościowego. Zaprzeczył by na jego rzecz były świadczone usługi faktoringowe.

(pismo procesowe k. 213-216)

W piśmie z dnia 14 grudnia 2021 roku pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 26 sierpnia 2015 roku pozwany zawarł z poprzednikiem powoda (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług na podstawie której (...) S.A. zobowiązała się do świadczenia na rzecz pozwanego usług faktoringowych, monitoringowych lub windykacyjnych, których forma i zakres zostały określone w regulaminie stanowiącym załącznik do umowy w ramach usług faktoringowych faktor zobowiązał się do stałego nabywania i finansowania wierzytelności przysługujących faktorantowi od odbiorców z tytułu

wykonywania umów handlowych albo finansowania wierzytelności przysługujących faktorantowi od dostawców z tytułu umów handlowych. Pozwany zobowiązał się do stałego przenoszenia przedmiotowych wierzytelności na faktora oraz terminowego regulowania umówionego wynagrodzenia oraz wykonywania innych zobowiązań.

Pełnomocnik powoda wskazał, że zabezpieczeniem kredytu była cesja wierzytelności nabytych na podstawie umowy i świadczenie usług faktoringowych przez (...) S.A. a nie cesja opłaty abonamentowej za świadczone usługi. Celem umowy o świadczenie usług faktoringowych było finansowanie wierzytelności pozwanego wobec jego kontrahentów w celu utrzymania jego płynności finansowej, a opłata abonamentowa była wynagrodzeniem dla (...) Bank S.A. za świadczenie tych usług. Celem umowy o świadczenie usług faktoringowych nie było gromadzenie środków z opłaty abonamentowej w celu stworzenia funduszu, który mógłby być rozdysponowany na spłatę zaległości pozwanego, wobec czego zarzut pozwanego, że środki wypłacone tytułem opłaty abonamentowej obniżają jego zadłużenie nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazał, że umowa faktoringowa była umową autonomiczną od umowy kredytu.

Nadto pełnomocnik podkreślił, że pozwany złożył bankowi zlecenie stałe pobierania środków należących do (...) S.A. w terminie płatności opłaty abonamentowej wynikającej z umowy o Pakiet płynnościowy na rachunek wskazany w tej umowie i na tej podstawie bank realizował polecenie opłaty abonamentowej w terminie płatności opłaty zgodnie z umową o Pakiet.

Pełnomocnik powoda nadmienił, że w zakresie dostępności środków na rachunku pozwanego w dacie powstania zaległości w spłacie kredytu spłata kredytu miała odbywać się na rachunek do spłaty wskazany w umowie kredytu. Środki znajdujące się na rachunku bieżącym pozwanego nr 16 (...) (...) nie były dostępne, bowiem były objęte blokadą organów w związku postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 lutego 2019 roku kwota 43.274,76 zł sygn. akt XVIII K 126/17 2Ds 447.2017 i nie mogły zostać zaliczone na spłatę wymagalnych należności banku.

(pismo procesowe k. 252-254)

Do końca postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 220-220v., k. 251-251v.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 sierpnia 2015 roku pozwany D. D. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. D. (1) z siedzibą w Ł., jako faktorant zawarł z (...) S.A. jako faktorem umowę o świadczenie usług przez (...) S.A. nr (...), na podstawie której (...) S.A. zobowiązana była do świadczenia na rzecz pozwanego usług faktoringowych, monitoringowych lub windykacyjnych określonych w regulaminie, stanowiących załącznik nr 4 do umowy, zaś z tytułu świadczonych usług przysługiwało (...) S.A. wynagrodzenie określone w regulaminie oraz tabeli opłat i prowizji stanowiącej załącznik nr 3 do umowy. Zgodnie z postanowieniami szczególnymi umowy umowa została zawarta również w celu zabezpieczenia roszczeń (...) Bank S.A. wobec pozwanego wynikających z zawartej z nim umowy o kredyt lub pożyczkę. Strony oświadczyły, że przedmiotowa umowa została zawarta co najmniej na okres trwania umowy kredytu/pożyczki, zaś po upływie tego okresu umowę uważa się za zawartą na czas nieokreślony.

(umowa o świadczenie usług k.256-258, wniosek o podwyższenie pakietu k. 259)

W dniu 4 stycznia 2016 roku została zawarta umowa kredytu obrotowego-operacyjnego ratalnego nr BG/KR- (...) pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną w W., a pozwanym D. D. (2) jako kredytobiorcą. Na podstawie tej umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 15.000 zł na okres 60 miesięcy z przeznaczeniem na bieżące finansowanie prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą (...) D. D. (1) z siedzibą w Ł..

Stosownie do pkt V ust.2 i 3 (część A) umowy Umowa zabezpieczona była poprzez m.in. Pakiet płynnościowy udostępniony w oparciu o umowę świadczenia usług przez (...) S.A. zawartą z (...) S.A. z zastrzeżeniem, że kwota

limitu w Pakiecie płynnościowym stanowiącego zabezpieczenie umowy, wynosi 15.000 zł oraz gwarancję Banku (...) w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis do kwoty 9.000 zł z datą ważności do 4 kwietnia 2018 roku.

W związku z zawarciem umowy kredytu D. D. (1) uiszczył opłatę prowizyjną w kwocie 45 zł z tytułu gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis. Miesięczna opłata abonamentowa za kwotę Pakietu płynnościowego na rzecz (...) S.A. wynosiła 184,50 zł.

Zgodnie z pkt VI a umowy warunkiem uruchomienia kredytu było między innymi złożenie wniosku o podwyższenie limitu przyznanego na podstawie umowy o Pakiet Płynnościowy na kwotę pakietu dla umowy kredytu w wysokości 15.000 zł.

Zgodnie z pkt VIIa umowy niewykonywanie obowiązków lub wypowiedzenie Pakietu Płynnościowego po uruchomieniu kredytu skutkowało możliwością po stronie Banku podwyższenia bieżącego oprocentowania kredytu do wysokości oprocentowania maksymalnego, określonego w art. 359 § 21 k.c.

W pkt VII umowy zamieszczone zostały postanowienia dodatkowe, m.in. że kredyt objęty jest gwarancją udzieloną przez Bank (...) w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis, kwota gwarancji w pierwszym roku stanowi 60% całkowitej kwoty kredytu i wynosi na dzień sporządzenia umowy kredytu 9.000 zł, w kolejnych latach kwota gwarancji stanowi 60% salda kredytu pozostałego do spłaty każdorazowo po upływie okresu rocznego; z tytułu gwarancji udzielonej przez Bank (...), kredytobiorca zobowiązany jest do zapłaty należnej Bankowi (...) opłaty prowizyjnej; kwota opłaty prowizyjnej płatna jest z góry za okresy roczne gwarancji i jest należna za każdy miesiąc objęcia kredytu gwarancją; pierwszy roczny okres liczony jest od daty uruchomienia kredytu, a kolejne okresy roczne od pierwszego dnia po upływie poprzedniego okresu rocznego gwarancji; za każdy okres roczny opłata prowizyjna obliczona jest jako 0,5% kwoty gwarancji; jeżeli okres gwarancji - dla naliczenia opłaty prowizyjnej - jest krótszy niż rok, opłata za ten okres naliczona jest za każdy rozpoczęty miesiąc obowiązywania gwarancji, w wysokości 1/12 opłaty rocznej; bank na minimum 30 dni kalendarzowych przed terminem płatności opłaty prowizyjnej informuje w formie pisemnej kredytobiorcę o wysokości oraz terminie płatności opłaty prowizyjnej; kredytobiorca zobowiązany jest do zapewnienia środków na rachunku bieżącym odpowiadających wysokości naliczonej opłaty prowizyjnej najpóźniej w dniu uruchomienia kredytu oraz każdorazowo następnego dnia po upływie okresu rocznego; pobranie opłaty prowizyjnej następuje przez obciążenie przez bank rachunku bieżącego kredytobiorcy; kredytobiorca zobowiązany jest do spłaty raty kredytu każdego 20 (dwudziestego) dnia miesiąca kalendarzowego.

Zgodnie z § 5 ust. 1 (część B) w związku z pkt IV (część A) umowy oprocentowanie kredytu jest stałe i stanowi na dzień zawarcia umowy – 8,50 %. Odsetki są płatne w cyklu miesięcznym (§ 5 ust. 5 umowy).

Zgodnie z pkt IV (część A), VII ust. 14 i § 4 ust. 1 -6 (część B) oraz umowy, kredytobiorca D. D. (1) zobowiązał się do terminowego dokonywania spłat kredytu i odsetek w 60 miesięcznych równych ratach w wysokości 308,15 zł poprzez zapewnienie na rachunku kredytu nr 54 (...) (...) w (...) Bank S.A., otworzonym w celu spłaty kredytu, środków pieniężnych w wysokości 924,45 zł.

W § 8 (część B) umowy strony postanowiły, że Bank może wypowiedzieć umowę o kredyt obrotowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i zażądać spłaty całej należności z tytułu kredytu, odsetek i innych kosztów w przypadku między innymi niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec Banku, w szczególności, gdy kredytobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania do zapłaty nie spłaci zaległości w terminie 7 dnia od dnia otrzymania wezwania (§ 8 ust. 1 lit „b”, ust. 2 – część B umowy).

Zgodnie z § 5 ust. 6 (część B) umowy, w przypadku niespłacenia przez kredytobiorcę w terminie wierzytelności z tytułu umowy kredytu po upływie okresu wypowiedzenia umowy, niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, w tym kwota kapitału jako kapitał przeterminowany. Od zadłużenia przeterminowanego Bank nalicza odsetki w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP.

Uruchomienie kredytu i postawienie do dyspozycji kredytobiorcy D. D. (2) środków pieniężnych nastąpiło w dniu 12 stycznia 2016r.

(umowa kredytu k. 21-27, dyspozycja uruchomienia środków k. 28-29, regulamin kredytowania k. 30-38, tabela opłat i prowizji k.40-42)

Początkowo pozwany realizował terminowo obowiązek spłaty miesięcznych rat wynikający z umowy kredytu obrotowego zawartej w dniu 12 stycznia 2016 roku. (wielokrotnie z niewielkim opóźnieniem), a od maja 2018 roku zaprzestał dalszych spłat. W dniu 19 lutego 2019 roku środki na rachunku pozwanego służącego do rozliczenia kredytu w kwocie 43.274,76 zł zostały przelane zgodnie z postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi sygn. akt XVIII K 126/17, 2 Ds. 447.2017, było one objęte blokadą w związku z toczącymi się postępowaniami i nie mogły zostać zaliczone na poczet spłaty wymagalnych należności banku – w okresie od 5 kwietnia 2017 do 19 lutego 2019 r.

(historia rachunku kredytowego k. 69-76, k.260-268, zestawienie należności, spłat i zaległości kapitałowych k.59-63, k. 77-85, historia naliczania odsetek k.64-68)

Pismem z dnia 1 sierpnia 2018 roku (...) Bank S.A. w W. poinformował pozwanego o istniejącym zadłużeniu z tytułu umowy kredytu nr BG/KR- (...) oraz wezwał do niezwłocznego uregulowania całości aktualnego zadłużenia poprzez uiszczenie w terminie 14 dni roboczych kwoty zaległości w wysokości 1.079,58 zł. W piśmie tym Bank poinformował także pozwanego o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty zadłużenia. Nadto poinformował pozwanego, że brak wpłaty w wyznaczonym terminie spowoduje wypowiedzenie umowy skutkiem czego cała należność w wysokości 9.061,04 zł stanie się natychmiast wymagalna.

(wezwanie wraz z potwierdzeniem nadania k.51-55)

Z uwagi na brak spłaty należności i dalszego niewywiązywania się z warunków umowy przez pozwanego, pismem z dnia 5 września 2018 roku, doręczonym w dniu 12 września 2018 roku, (...) Bank S.A. w W. wypowiedział umowę kredytu nr BG/KR- (...) z dnia 12 stycznia 2016 roku, z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, licząc od dnia następnego po otrzymaniu pisma. Zadłużenie pozwanego na dzień 5 września 2018 roku wyniosło 1.404,27, w tym kapitał wymagalny – 968,67, odsetki umowne – 284,85, odsetki karne – 19,22 i opłaty – 121,53 zł.

(wypowiedzenie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 43-45)

Na skutek wypowiedzenia, po upływie okresu wypowiedzenia, pozwany pismem z dnia 20 listopada 2018 roku, doręczonym w dniu 26 listopada 2018 roku, został zobowiązany do jednorazowej spłaty całej pozostałej do spłaty kwoty kredytu tytułem należności w wysokości 9.776,36 zł, która to kwota obejmowała 9.061,04 zł tytułem kapitału, 459,45 zł tytułem odsetek umownych, 104,34 zł tytułem odsetek karnych, 121,53 zł tytułem opłat i prowizji oraz kwotę 30 zł tytułem monitu.

(wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 56-58)

W dniu 17 września 2020 roku (...) Bank S.A. w W. wystawił wyciąg z ksiąg banku, w którym stwierdzono, że zobowiązanie pozwanego wynosi 11.468,98 zł, zobowiązanie to wynika z umowy o kredyt nr BG/KR- (...) z 12 stycznia 2016 roku r. Wskazana kwota obejmowała 9.061,04 zł tytułem kapitału, 1.921,41 zł tytułem odsetek od należności niespłaconej w terminie do 16 września 2020 roku oraz 486,52 zł tytułem kosztów, opłat i prowizji.

Zapisano, że dalsze należne bankowi odsetki obciążają dłużnika od dnia wystawienia wyciągu i obliczone są według stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych, wynoszącej czterokrotność oprocentowania kredytu lombardowego NBP, która na dzień wystawienia wyciągu wynosi 2.00 % w skali roku.

(wyciąg z ksiąg banku k. 46)

Dnia 30 grudnia 2020 r. Bankowy Fundusz Gwarancyjny wydał decyzję (znak (...).720.2.2019, (...).720.4.2019, (...).720.8.2019, (...).720.9.2019) wobec (...) Bank S.A. w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji (...) Bank S.A., umorzenia instrumentów kapitałowych (...) Bank S.A., zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji wobec (...) Bank S.A. oraz ustanowienia administratora (...) Bank S.A.

W pkt 1 decyzji wskazano, że wszczyna się postępowanie restrukturyzacyjne wobec (...) Bank S.A. („Podmiotu w restrukturyzacji”).

W pkt 4 decyzji wskazano natomiast, że Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (...) z dniem 3 stycznia 2021 roku przejmuje w wyniku decyzji przedsiębiorstwo i zobowiązania „Podmiotu w restrukturyzacji”, a także wstępuje w miejsce „Podmiotu w restrukturyzacji” w zakresie przejętych praw majątkowych i związanych z nimi zobowiązań, również w postępowaniach sądowych i administracyjnych.

(decyzja Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z 30 grudnia 2020 r. k. 112-118)

Opisany stan faktyczny sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania. Sąd oparł się również na wydrukach komputerowych m. in. z rachunku bankowego pozwanego, historii zestawienia wpłat. W kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa. Przepis art. 309 k.p.c. może mieć zastosowanie także do niepodpisanych wydruków komputerowych, co w obecnej sytuacji staje się coraz częściej stosowaną praktyką.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, że od 3 stycznia 2021 r. postępowanie było prowadzone z udziałem po stronie powoda Banku (...) Spółka Akcyjna w W.. W toku procesu na podstawie art. 225 ust 8 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji z dnia 10 czerwca 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 996) z mocy prawa w miejsce powoda (...) Bank S.A. w W. („Podmiotu w restrukturyzacji”) wstąpił bowiem Bank (...) Spółka Akcyjna w W.. Zgodnie z art. 225 ust 1 wskazanej wyżej ustawy: przeniesienie praw majątkowych i zobowiązań następuje na podstawie decyzji Funduszu. W dniu 30 grudnia 2020 r. podjęta została decyzja (znak (...).720.2.2019, (...).720.4.2019, (...).720.8.2019, (...).720.9.2019) Bankowego Funduszu Gwarancyjnego wobec (...) Bank S.A., w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji (...) Bank S.A., umorzenia instrumentów kapitałowych (...) Bank S.A., zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji wobec (...) Bank S.A. oraz ustanowienia administratora (...) Bank S.A. W pkt 4 decyzji wskazano, że Bank (...) Spółka Akcyjna (...) z dniem 3 stycznia 2021 roku przejmuje w wyniku decyzji przedsiębiorstwo i zobowiązania „Podmiotu w restrukturyzacji”, a także wstępuje w miejsce „Podmiotu w restrukturyzacji” w zakresie przejętych praw majątkowych i związanych z nimi zobowiązań, również w postępowaniach sądowych i administracyjnych. Stosownie do art. 225 ust 4 ustawy z chwilą przeniesienia podmiot zarządzający aktywami wstępuje w prawa i obowiązki podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej w zakresie nabytych praw majątkowych i związanych z nimi zobowiązań, natomiast zgodnie z art. 225 ust 8 ustawy w postępowaniach dotyczących przeniesionych praw majątkowych i zobowiązań, wszczętych przez podmiot w restrukturyzacji lub instytucję pomostową i niezakończonych przed dniem doręczenia decyzji Funduszu o przeniesieniu praw majątkowych ostateczną decyzją administracyjną, postanowieniem albo orzeczeniem, w miejsce podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej wstępuje podmiot zarządzający aktywami, z dniem doręczenia mu decyzji Funduszu.

Tym samym od 3 stycznia 2021 r. powodem w niniejszej sprawie jest Bank (...) S.A. w W., który z mocy prawa wstąpił w miejsce (...) Bank S.A.

W niniejszej sprawie powód wystąpił przeciwko pozwanemu o zwrot niespłaconej należności wynikającej z umowy kredytu nr BG/KR- (...) zawartej w dniu 4 stycznia 2016 roku, w łącznej wysokości 10.906,45 zł, która obejmuje 9.061,04 zł tytułem należności głównej, 459,45 zł tytułem odsetek umownych, 151,53 zł tytułem opłat prowizji i innych należności oraz kwot 1.234,43 zł tytułem odsetek za opóźnienie skapitalizowanych na dzień poprzedzający wniesienie pozwu. Podstawą dochodzonego roszczenia był art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. z 2021 r., poz. 2439 t.j.), wedle którego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia przedmiotowej umowy kredytu. Podniósł, jedynie, że dokonane wezwanie do zapłaty i dokonane wypowiedzenie są nieważne wobec braku zadłużenia, bowiem na dzień ostatecznego wezwania do zapłaty przed wypowiedzeniem nie istniało określone w nim zadłużenie z uwagi na to, iż w okresie spłaty kredytu bank pobierał od niego znacznie wyższe kwoty niż kwota raty, m.in. z tytułu Pakietu płynnościowego w wysokości 184,50 zł miesięcznie, co stanowiło 60 % raty kapitałowej, wobec czego zadłużenie zostało spłacone i na dzień zarówno wezwania do zapłaty jak i wypowiedzenia umowy nie istniało.

Powód odniósł się do tego zarzutu w piśmie procesowym z 14 grudnia 2021 r. wyjaśniając, przedłożył do akt umowę zawartą przez pozwanego z (...) S.A. wskazał, nie otrzymał żadnych innych środków na poczet spłaty kredytu oprócz tych, które wymienione są w złożonych przez powoda dokumentach. Wskazał, że potrącenie środków znajdujących się na rachunku bieżącym pozwanego było niemożliwe z uwagi na zabezpieczenie środków przez w ramach postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Łodzi sygn. akt XVIII K 126/17. Powód wyjaśnił również, że zawarcie przez pozwanego umowy o świadczenie usług faktoringowych przez (...) S.A. nie ma żadnego znaczenia dla stosunku prawnego z tytułu umowy kredytu, łączącego powodowy bank i pozwanego. Na koniec powód wskazał, że kwestia ewentualnego przymuszania pozwanego do zawarcia umowy faktoringowej mogłaby stanowić teoretycznie przedmiot roszczenia odszkodowawczego ze strony pozwanego, które jednak leży poza ramami niniejszego postępowania.

Pozwany zawarł umowę o usługi faktoringowe jak przedsiębiorca, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Znał warunki i koszty jakie wiążą się z zawarciem umowy na usługi faktoringowe. Bank zastrzegł, że warunkiem uruchomienia kredytu jest podpisanie umowy na Pakiet płynnościowy z (...) S.A. będącego jednym z zabezpieczeń kredytu zastrzegając minimalny pułap kwoty pakietu na 15.000 zł, jednakże pozwany w pełni dobrowolnie przystąpił do umowy na określonych warunkach, co potwierdził własnoręcznym podpisem. Pozwany znał treść umowy, którą podpisał zaświadczyając, iż umowę przeczytał, a jej treść i skutki prawne są dla niego zrozumiałe.

Pozwany wprawdzie podnosił, że żadne usługi faktoringowe nie były dla niego świadczone. Jednakże brak korzystania z usług nie stanowi jeszcze podstawy do twierdzenia, że opłaty z tytułu udzielonego limitu są nienależne. Co prawda umowa na usługi faktoringowe była warunkiem uruchomienia kredytu, to jednak rezygnacja z Pakietu Płynnościowego po jego uruchomieniu nie powodowała automatycznie wypowiedzenia umowy kredytu, a skutkowałą zgodnie z pkt VII a) zawartej umowy jedynie możliwością po stronie Banku podwyższenia bieżącego oprocentowania kredytu do wysokości oprocentowania maksymalnego, określonego w art. 359 § 21 k.c. Tym samym o ile na etapie wniosku o kredyt zawarcie tego rodzaju zabezpieczenia było warunkiem udzielenia kredytu przez Bank, to na dalszym etapie istniała możliwość rezygnacji z Pakietu poprzez wypowiedzenie umowy, lecz wiązało się to z pogorszeniem warunków zawartej umowy kredytu. Warunki zawartej umowy były jasne sformułowane, stąd nie można twierdzić, że pozwany był zmuszony do zawarcia i kontynuowania umowy na usługi faktoringowe.

Poza ogólnym negowaniem wyliczenia wysokości zobowiązania przedstawionego przez powoda oraz kwestionowaniem zasadności pobierania opłaty za Pakiet płynnościowy, pozwany nie zgłosił żadnych konkretnych zarzutów co do prawidłowości wyliczenia zadłużenia przez powoda, które poddawałyby się możliwości weryfikacji. Z kolei całość zebranego materiału dowodowego pozwala uznać za wykazane istnienie zobowiązania z tytułu umowy

kredytu obrotowego w wysokości objętej żądaniem pozwu, także mając na uwadze regulację przewidzianą w art. 230 k.p.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 lipca 2009r., V ACa 245/09, LEX nr 551987).

Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie nie mogły być brane pod uwagę regulacje prawne zawarte w ustawie z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (test jedn. – Dz.U. z 2019r., poz. 1083) albowiem przepisy tej ustawy nie mają zastosowania do umów o charakterze kredytowym zawartych między przedsiębiorcami. Nie ulega wątpliwości, że umowa kredytu obrotowego została zawarta przez pozwanego D. D. (2) jako przedsiębiorcę, w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, a nie jako konsumenta; co wynika wprost z samej treści umowy kredytu obrotowego. Zatem przedmiotowa umowa kredytowa nie podlegała reżimowi prawnemu i obowiązkom przewidzianym w ustawie o kredycie konsumenckim, w szczególności przepisom rozdziału III tej ustawy .

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Prawo bankowe (tekst jedn. – Dz.U. z 2019r., poz. 2357 – p.b.), udzielenie kredytu następuje na podstawie umowy kredytu, która nakłada na bank obowiązek oddania do dyspozycji na czas oznaczony w umowie kwoty środków pieniężnych na ustalony cel, a na kredytobiorcę (kredytobiorców) obowiązek korzystania z tejże kwoty na warunkach określonych w umowie, zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty, zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Z kolei jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, przedmiotowa umowa została zawarta zgodnie z obowiązującymi przepisami, odpowiada wszystkim wymogom zawartym w art. 69 ust. 2 p.b. Pozwany (jako przedsiębiorca) wyraził zgodę na poniesienie dodatkowych kosztów związanych z zawarciem umowy kredytu w postaci odsetek, prowizji z tytułu gwarancji spłaty kredytu i kosztów związanych z dodatkowym produktem – tzw. Pakietem płynnościowym na rzecz (...) S.A. Pozwany nie wykazał, aby zaoferował inną formę zabezpieczenia niż zaproponowane przez Bank bądź w trakcie obowiązywania umowy podejmował próby zmiany sposobu zabezpieczenia spłaty kredytu; przystał na warunki Banku ze świadomością konieczności poniesienia dodatkowych kosztów w określonej wysokości w związku z tego rodzaju zabezpieczeniem. Nie zostało wykazane, aby pozwany działał w warunkach presji, miał on możliwość porównania warunków kredytowych w innych bankach i wyboru dogodnej dla siebie oferty.

Podsumowując, umowa kredytu obrotowego-operacyjnego zawarta przez pozwanego z powodem w dniu 4 stycznia 2016 roku jest ważna i w pełni (co do wszystkich jej postanowień) wiążąca obie strony.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności dokumenty w postaci umowy kredytu obrotowego, umowy o świadczenie usług, wezwań do zapłaty, wypowiedzenia umowy kredytu, wyciągu z ksiąg bankowych, szczegółowego rozliczenia kredytu dowodzą treści zobowiązania w postaci umowy kredytu z dnia 4 stycznia 2016 r. oraz że dłużnikiem z tych umów był pozwany, dowodzą także wysokości tego zobowiązania oraz jego wymagalności. Bezsprzecznie wynika z nich także, że (...) Bank S.A. postawił do dyspozycji pozwanego (jako kredytobiorcy) środki pieniężne w kwocie określonej w treści łączącej strony umowy, a własnoręcznie podpisanej przez pozwanego. Ze szczegółowego rozliczenia kredytu wynika, że pozwany otrzymał środki w dniu 12 stycznia 2016 r., a następnie przez okres kilkunastu miesięcy realizował obowiązek zwrotu kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty (czasem z kilkudniowym bądź kilkunastodniowym opóźnieniem), po czym zaprzestał spłaty. Należy przy tym podkreślić, iż sam fakt pozostawienia na rachunku rozliczeniowym pozwanego kwoty 43.274,76 zł nie może zwolnić pozwanego z obowiązku spłaty udzielonego mu kredytu, skoro analiza historii tego rachunku wskazuje, iż środki te od kwietnia 2017 r. były niedostępne tj. zablokowane na poczet prowadzonego postępowania karnego 2 Ds. 447.2017. Bank dokonywała w tym czasie rozliczeń jedynie ponad wskazaną kwotę. Skoro środki te były niedostępne, to w obowiązku kredytobiorcy spoczywało zapewnienie pozostałych środków służących rozliczeniu umowy kredytu.

Należy mieć na uwadze, że to na pozwanym spoczywał zatem ciężar dowodu zwrotu przedmiotowej kredytu. Nie można bowiem obciążać powoda obowiązkiem wykazania braku zapłaty ze strony pozwanego, skoro stanowisko powoda co do nieotrzymania przez niego zapłaty jest równoznaczne ze stwierdzeniem braku wpłat ze strony pozwanego, a zatem braku również jakichkolwiek „potwierdzeń zapłaty”. Zgodnie z art. 6 k.c. to pozwany, jako kredytobiorca winien wykazać, że spłata nastąpiła, tj. przedłożyć potwierdzenia wpłat, dowody zapłaty, pokwitowania zapłaty, polecenia przelewu, wyciągi z rachunku, czy inne dokumenty świadczące o tym, że dokonał spłaty kredytu w całości lub w części. Dopiero na tej podstawie, dysponując odpowiednim materiałem w postaci tego rodzaju

dokumentów, Sąd mógłby sam lub w razie potrzeby, za pomocą biegłego, przeanalizować kwestię spłaty pobranego przez pozwanego kredytu.

W sporach między bankami a kredytobiorcami wysokość zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu w pierwszej kolejności powinna zostać ustalona na podstawie dokumentów prywatnych, pozostających w dyspozycji stron umowy kredytu. Istotne jest, że co do zasady, wszystkie czynności prawne i faktyczne (w tym wpłaty) dokonywane w ramach umowy podlegają dokumentacji, a także znajdują odzwierciedlenie w bankowym systemie informatycznym. Jednym z takich dowodów jest wyciąg z ksiąg bankowych, który stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. i podlega ocenie razem z wszystkimi innymi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 k.p.c. Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową Banku wynikającą z art. 95 ust. 1 p.b. wyciągu z ksiąg rachunkowych kredytodawcy nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed Bank wynika fakt zawarcia umowy kredytu, jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty, a w przypadku analizowanym w niniejszej sprawie - także wykaz i sposób zarachowania dokonanych przez dłużnika wpłat w ramach realizacji umowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 lutego 2018r., sygn. akt I ACa 278/17, LEX nr 2493663). Poza wyciągiem z ksiąg bankowych, powód zaoferował również szereg innych środków dowodowych, które należy oceniać kompleksowo. Ocena ta nie może pomijać, że dokumenty te sporządzone zostały przez Bank, a więc podmiot profesjonalnie zajmujący się obrotem finansowym, w ramach przyznanych mu w tym zakresie kompetencji ustawowych, a nadto podlegający w tym zakresie rygorystycznemu nadzorowi państwowemu, co także przemawia za ich wiarygodnością. Z kolei pozwany nie zgłosił do treści zaoferowanej przez powoda dokumentacji żadnych konkretnych i umotywowanych zastrzeżeń, co do merytorycznej i formalnej prawidłowości wynikających z niej zapisów. Kwestionując ogólnie przedstawione rozliczenie kredytu nie przedłożył żadnych dowodów, które podważyłyby twierdzenia powoda znajdujące oparcie w załączonych do akt sprawy dokumentach. Nie sposób przyjąć, aby samo ogólne zakwestionowanie twierdzeń i prywatnych dokumentów złożonych na okoliczność wysokości roszczenia skutkowało będzie oddaleniem powództwa, co byłoby w istocie równoznaczne ze zwolnieniem strony z długu przez sąd.

Sąd też zarzut pozwanego, iż wypowiedzenie umowy kredytowej było bezskuteczne nie zostało przez niego udowodnione. Przede wszystkim wpłaty na poczet kredytu zostały przez pozwanego zaprzestane, mimo iż formalnie miał on na rachunku rozliczeniowym środki, jednak środki te w przeważającej części był niedostępne (zablokowane), zatem bank uprawniony był do wszczęcia procedury z art. 75c p.b., co zrobił, a następnie do wypowiedzenia umowy.

Pismem z dnia 5 września 2018 roku (...) Bank S.A. wezwał pozwanego do uiszczenia zaistniałego na dzień wezwania zadłużenia, po uprzednim wcześniejszym wezwaniu do uregulowania zaległości, wyznaczając stosowny termin oraz informując pozwanego o możliwości wystąpienia z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia, a w przypadku nieskorzystania z tego uprawnienia o wypowiedzeniu umowy kredytu obrotowego. Oznacza to, że powód zrealizował swój obowiązek informacyjny przewidziany w art. 75c p.b.

Z kolei stosownie do treści art. 75 ust. 1 i 2 p.b., w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu. Termin wypowiedzenia, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni (...). Naruszeniem warunków udzielenia kredytu będzie między innymi naruszenie przez kredytobiorcę obowiązku terminowej spłaty należnych rat. Jednocześnie podkreślić należy, że reżim prawny wypowiedzenia, który przewidziano w tym przepisie, ma charakter obiektywny; nie uwzględnia on przesłanki winy, złej woli czy braku należytej staranności ze strony kredytobiorcy. Stosowanie tego przepisu nie zależy od czasu opóźnienia w spłacie kredytu i wysokości zaległej kwoty; ów przepis nie przewiduje żadnego okresu opóźnienia, którego upływ aktualizowałby uprawnienie banku do wypowiedzenia umowy kredytowej, jak również nie określa minimalnej zaległości. Dodać należy, że ów przepis dotyczy zarówno konsumentów, jak i kredytobiorców niebędących konsumentami.

Z treści umowy kredytu wynika, że termin spłat przypadał na 10 dzień każdego miesiąca. Ten warunek umowy nie został przez pozwanego zachowany. Zatem, skoro pozwany jako kredytobiorca nie wywiązywał się należycie z

warunków realizacji zawartej w dniu 4 stycznia 2016 roku umowy kredytu, to uznać należy, że oświadczenie powoda o wypowiedzeniu tejże umowy było prawidłowe i nie może być postrzegane w kategorii nadużycia prawa przez Bank. Uprawnienie do złożenia tego rodzaju oświadczenia woli wynikało z treści umowy zawartej pomiędzy stronami.

Kredyt został udzielony na pięć lat, pozwany po kilkunastu miesiącach obowiązywania umowy zaprzestał spłaty zobowiązania. Nie ulega zatem wątpliwości, że takie zachowanie pozwanego naruszało realizację zawartej umowy, nie charakteryzowało się lojalnością wobec drugiej strony umowy i uprawniało do skorzystania przez kredytodawcę z przysługującego mu uprawnienia kształtującego określony stosunek prawny. Zaznaczyć również należy, iż pozwany nie powoływał się na szczególne okoliczności uniemożliwiające mu należyte wykonanie zobowiązania. Pozwany nie wykazał nawet (stosownie do reguły przewidzianej w art. 6 k.c.), że po zaprzestaniu spłaty kredytu występował do powoda ze stosownym wnioskiem w przedmiocie restrukturyzacji zadłużenia, że podejmował konkretne działania zmierzające w stronę uregulowania powstałej – a niekorzystnej dla niego - sytuacji prawnej (modyfikacja umowy, tymczasowe zawieszenie spłaty).

Zatem całokształt zebranego materiału dowodowego pozwala uznać za wykazane istnienie zobowiązania z tytułu umowy o kredyt w wysokości objętej żądaniem pozwu. Sposób wyliczenia odsetek umownych nie budzi wątpliwości w świetle postanowień umowy. Pozwany nie zgłaszał konkretnych zarzutów co do wyliczenia przedstawionego przez powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.906,45 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty kapitału 9.061, 04 zł od dnia 13 lutego 2020 roku do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem że nie mogą przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie. M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za odsetki za opóźnienie w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c., jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W związku z przedmiotową pożyczką strony zastrzegły po stronie pożyczkodawcy uprawnienie do naliczania odsetek umownych od zadłużenia przeterminowanego. Sąd zatem zasądził odsetki w wysokości odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie więcej jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 750 zł, koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w kwocie 3.600 zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1808) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa,

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.367 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.